

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΓ ΔΕΚΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα σ' ἡν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἔβενκα καὶ χίλια κι' ἑνιακόσια,
δλο γὰ τὴν Ἀνάρθουθα θὰ περνοῖν ἡ γλῶσσα.

Είκοσι κι' ἑνὴ Γενάρη,
τὸ Τριῦδι θ' ἀριβάρη.

Χίλια πενήντα κι' ἕξ ἡ κι' ἑκάτο,
καὶ πάλι νέο καλὸ δυνατό.

**Λόγος ἀδράς ρητορικῆς
περὶ Τραπεζῆς Ἑθνικῆς.**

Φ.— Νέος λοιπὸν Διοικητὴς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.
Π.— Σὺν μου μιλῆς γὰ Τραπεζαίς νομίζω πῶς μ' ἐμπάξεις.
Φ.— Γιατί, μορὲ μακρμάκουθε;

Π.— Γιατί, κί μ' ἔρωτες,
ὅταν τὸ τόσο χάλι μου, βρὲ Φασουλῆ, κυττῆς;
Ὅπότεν θιλέπης φίλο σου χωρὶς λεπτὸ στήν τσέπη
νὰ τοῦ μιλῆς γὰ Τραπεζαίς νομίζω πῶς δὲν πρέπει
καὶ πάντοτ ἐξεπίτηδες τὸ κόνεις σὺ φαρούτη,
ὅταν μὲ ὄης ἀπέπταρο νὰ μου μιλῆς γὰ πλοῦτη.
Φ.— Κί ἂν σὺ δὲν ἔγης πού καὶ πῶς νὰ κλίνης τὸ κεφάλι
τί σέσιν ἔχ' ἡ Τραπεζαί με τὸ δικό σου χάλι;
Λησμόνησε τὴν φτώχη σου κί ἄλλοῦδες τὸ πρῆγμα κόνει...
ἡ Τραπεζαί βρὲ Ηερικλῆ, τοῦτο τὸ κράτος εἶναι,
καὶ σὲ μεγάλας συμφοραίς κί ἀμέτρητα δεινὰ μας
εἰσῶθη με τὴν Τραπεζαν ἡ ψυροκοστενά μας.

Κί ἔλαβε φῶς ἀληθινόν,
κί ὅπότεν εἰς καρπὸς δεικῶν
ἦτο τὸ χρέμα σπάνιον,
τῆς ἔκαμε καὶ δάνειον.

Γὰ τοῦτο μπρὸς στήν Τραπεζαί πρέπει νὰ στένης σουζα
γιατί μ' αὐτὴν εἰσῶθηκε πολλὰς κί μουφλοῦζα,
καὶ πάντα καταφύγιον εἰς ἦσαν ἐκεῖ,
δικαίως δὲ κί ἡ Τραπεζαί λογίζε Ἑθνικῆ.

Διὸ κί ἔμετις κησῶσιμεν
χορδάς ἀρχαίας λήρας,
καὶ τὸν χρυσὸν ὀνήσωσιμεν
ἀληθινῆς σωτηρίας.

Αὐτῆς, αὐτῆς ἡ χάρις
'στὸ κράτος διεχῶθη
γενναίκα κί ἀφειδῆς.

Αὐτὴν καὶ σὺ, βερέμη,
μὲ στόμα καὶ καλὴμ
νὰ γλυκοκελαῖδῆς.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, τραγοῦδησε μ' ὀλόχρυσο δοξάρι...
ὁ πλοῦτος εἶναι ποιήσις ἀληθινῆ, μισάρη.

Γι' αὐτὸν λατρεία περισσή...
μὲ τοῦτον εἰμπορεῖς καὶ σὺ
νὰ γίνης πλεροῦσιος.

Μὴ στρέφεται περὶ πτωχῆ,
καὶ νὰ τὸν φάλης μοναχῆ
θαρρεῖ πῶς εἶσαι πλοῦσιος.

Μὴν εἶσαι φαφλατῆς σαχλός...
τοῦτος κησῶσιος μογλός,
τοῦτος καὶ βάσις καὶ κρησις
κάθε μεγάλῆς προκοπῆς.

Πόρταις ἀνοίγει, πόρταις κλει...
τοῦς ἀπενάθρους, Περικλῆ,
παράητῶς τοῦς μοναχός,
πάψε μάλ' τὸν νὰ μιλῆς...
πληγαίνοντάς με τοῦς πτωχοῦς
τὴν φτώχη των καὶ σὺ κολλῆς.

Πήγαυε μ' ὄδους τὸν ρουθὸν
κί εὐσορο θεωροῦνται...

τὸν πλοῦτο, θάλακ, τὸν μισοῦν
αὐτοί, ποῦ τὸν στεροῦνται.

Κι' ἐγὼ δὲν ἄκουσα, κουτέ,
κανένα δυστυχιο ποτέ
κι' ἀπένταρο κασιδή.

Κι' ἐγὼ δὲν εἶδα φουκαρά,
ποῦ νὰ μὴ λούζῃ τὸν παρὰ
μ' ἀδάκαπο θροισίδι.

Σκέψεις τοῦ Φωραλέου περὶ τοῦ κεφαλαίου.

Ἄς ἔρθῃ κάθε φουκαράς τὰ χρήματ' ἀπὸ ζήλια...
τὴν Ἀλεπού τὴν ἄμοιρη μὴ λημονῆς καὶ σύ...
ἐὰν εἶδε πὺς δὲν ἔθρανε νὰ πιάσῃ τὰ σταφυλίκα
εἶπε μὲ πόνο μέσα τῆς πὺς θυμακὲς εἶσι.

Πάψε γὰρ φτώχεια νὰ μοῦ λές... μακρὰν οἱ φωραλέει...
αὐτὰ λαλεῖ μὲ σύνεσιν ὁ Φασουλίης ὁ σός...
ἀλλ' ὅμως καὶ τὴν Πινδάρου μὴ λημονῆς, ποῦ λέει
πὺς εἶναι πῦρ αἰθάμενον ὁ λάμπων ὁ χρυσός.

Ὁ πλοῦτος πάντων κύριος,
καὶ σὲ καιροῦς δυστύχους
ὅταν φαγῇ σωτήριος
θέλει Πινδάρου στίχους.

Μ' αὐτὸν τὸ κράτος εὐτυχεῖ,
κι' ἔμπρός του κάνε τοῦμαις,
κι' ὅσα τοῦ ψάλλουν οἱ φτωχοὶ
νὰ τὰ θαρρῆς ἀρλουμπαις.

Εὐφῆμει πλοῦτον λατρευτὸν,
κλαψάρ Ἰερμια,
δὲν γίνεται χωρὶς αὐτὸν
ἀνάρθως καμμία.

Τὸ κράτος δίχως χρήματα
πρὸς δρᾶσιν δὲν σφριγᾷ...
εὐφῆμει καθιδρώματα
πλοῦτου παραγυγιά.

Ἵμνει τὸν πλοῦτον τὸν καλὸν, χρυσοῦ τοῦ πρέπουν στίχοι...
μέσα σὲ δούλου πονηροῦ τὰ χερὰ σὰν δὲν τύχη,

τότε δὲν σῆπεται ἴσθιν γῆν,
τότε τὸν βλέπουσι βοηθὸν,
τότε τὸν βλέπουσι ἀγαθὸν
κι' ἀναγεννήσεως πηγήν.

Π. — Μ' αὐτὸν τὸν πλοῦτο σήμερα μοῦ γίνηκες ταμπουρι.
Φ. — Κι' ἄλλα γὰρ τοῦτον θὰ σοῦ πῶ καὶ σκάσε, σκυλομοῦφι.

Ὁ πλοῦτος ὁ σωτήριος,
ὁ ἄρων, ὁ κινητήριος,
κάθε σοφὸς τὸ ξέρει
πὺς ἔως σ' ἄστρα τοῦρανοῦ
καὶ τὴν ψυχὴ μας καὶ τὸν νοῦ
ποιητικῆς ἐξαίρει.

Ἵ' αὐτὸν τὸν πλοῦτον πρόσφερε θυσίας, μίο κάρο...
λαμπρὸς ὁ πλοῦτος ὁ μογῶθιν, ὁ σώζων, ὁ παλαιών,
καὶ τὸν κακό τους τὸν ψυχρὸ καὶ τὸν κακό τους φλάρο
ἐκείνων, ὅπου μιλῶνται κατὰ τὴν κεφαλαίων.

Μόνον μὲ τοῦτον ἐβρωστος ὁ κόσμος ἀνιθάλλει
κι' ἐυελπίει καρδομυνοί...
ὄρατεν τὸ κεφαλαίων, ἀλλ' ἂ καὶ μὲ κεφάλι
καὶ χερὰ σὰν τὸ χιόνι.

Τοῦτον τὸν πλοῦτον, προσφιλή,
ποῦ θέλει καὶ τὸν κουρελῆ
νὰ ντύσῃ μὲ γουκαρικά.

Τοῦτον ὡς γέρας ἀρετῆς
κεβένας ἔργων ποιητῆς
τὸν τραγουδεῖ μελωδικά.

Π. — Ἀπ' ἄλα τοῦτα ποῦ μοῦ λές δὲν ἐνοώσωκα κουκουτο...
ἐγὼ κυττάω μονάξ, τὸ τρύπιο μου παπούτσι.
Φ. — Κι' ἂν τὸ κυττᾷς σὲ βεβαῖο πὺς τίποτα δὲν κάνει,
μονάξ, Περικλέτο μου, τὸ κύτταγμά μου χάνει.
Ποῦ ξέρεις τώρα καὶ μ' αὐτὸ τὸ τρύπιο σπιβαλέτο
ἂν ἐν ἀγνοίᾳ πλούσιος δὲν εἶσαι, Περικλέτο.

Π. — Θὰ φῆς καμμιὰ κατραπακιά γι' αὐταῖς τῆς ἀνοστει... [σο...
Φ. — Εἰς τοὺς πλοῦσιος ἀγριαὶς μὴ γίχνης τῆς ματιαῖς σου,
ἀλλὰ τοῦ πλοῦτου τοῦ χρυσοῦ νὰ μείνης θαυμαστής
καὶ μὴ κορόδνεσαι ποτέ γιὰ σοσιαλιστής.

Λέει μὲ ψυχῆς βρασμὸ γὰρ τὸν σοσιαλισμό.

Φ. — Μὴν ἀκούης σκαλμαρῆς σοσιαλιστῶν συγχρόνων,
μὴ κατὰ τὸν κεφαλαίων σὲ κινῇ παροξυσμός,
κι' ἀπὸ τότε, ποῦχει γίνεαι τούτ' ἢ πλάσι τὸν κλαυθμόνων,
ἦτο τοῦτο, ποῦ καλεῖται τώρα σοσιαλισμός.

Μὴ νομίζῃς ὅτι τοῦτο
εἶναι κάποιον νεο φροῦτο.
Μὲ τὴν πάροδον τῶν χρόνων
ἔλλαξαν ἢ λέξεις μόνον.

Τίποτα δὲν εἶναι νέον... ὅλα κουτουροῦ κουβέντα...
μὴν ἀκούης αὐτὸν κι' ἐκεῖνον, ποῦναι βλάκας μὲ πατέντα,
καὶ νομίζει πὺς σὰν ῥεκτής ἀληθῶς καινοτομεῖ
ἂν τοῦ γείτονος ἀπάξῃ καμμιὰ μέρα τὸ ψομί.

Κι' ἂν καιεῖς φτωχὸς δὲν μείνῃ ἴσθιν πλανήτη, μπουνταλᾷ,
πάντα θὰ μωσοῦτ' ἐκεῖνον, ποῦχουσε τὰ πῶ πολλὰ.
Μὰ κι' ἂν ὀλοι πλοῦτον ἴσθιν ἔχουν ἴσθιν τὸν πλάνο,
βεβαίωσου πὺς καὶ τότε,
ζῶντινέ μου, Δόν-Κισῶτε,
κάποιος θῶναι, ποῦ θὰ θέλῃ νάχῃ κἄτι παραπάνω.

Μὴ σοῦ γανώνουν τὸ μακρὸ μωρσοφοῖ σοροί,
σοῦ λέγω δὲ μὲ στοίχημα πὺς ἴσθιν πλανήτη τοῦτο
μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ποῦ θὰ καταστραφῇ,
θὰ πολεμηταὶ λυσσαδῶς ἡ φτώχεια μὲ τὸν πλοῦτο,
κι' ἀπὸ τὸν πόλεμον αὐτὸν θὰ βγαίνη κάθε δρᾶσις
κι' ἔτσι θὰ πᾶρ λέωντας ἡ σηχαμένη πλάσις.

Ἵμνος ἀρετῶν δρῶ Διοικητῶν.

Ὅμως σὰν χάχας μὴ κυττᾷς,
μὴ φαίνεσαι ψοφῆμι,
καὶ σήμερα Διοικητᾶς
τῆς Ἐθνικῆς εὐφῆμει.

Ἵμνος καὶ σύ, γαλιάνδρα,
ἕνα ριζοσπάστην ἄνδρα,
ἐπευφῆμισε τὸν Σπρέντ, τὸν μεγάλο καινοτόμο,
ποῦ μετὰ μακροῦς ἀγῶνας ἀνοίξε καινούριο δρᾶμα.

Γιὰ τὸν Στέφανο σταφάνι...
ἔπειτ' ἀπὸ χρόνων κόπους